Darul seisoi mietteliäänä tienhaarassa. Hänen jalkojensa alla horisonttiin jatkuva, ikivanha mukulakivetys oli alkanut tässä kohdassa jo hävitä luonnolle, ja siellä täällä tie oli peittynyt multaan sekä ohueen aluskasvillisuuteen. Hänen edessään siinsi kaksi polkua, jotka kumpikin katosivat syvälle suurten, pystyyn jo aikoja sitten kuolleiden puiden keskelle, pimeyteen ja usvaan. Hän ei halunnut jatkaa eteenpäin, mutta takaisinkaan kääntyminen ei ollut vaihtoehto enää tässä vaiheessa, olihan hän taivaltanut jo pitkään kohti tätä aavemaista, kaikessa rumuudessaan kauniin jylhää metsikköä. Darul potkaisi polulla lepäävää pientä kiveä ja seurasi katseellaan, kuinka se pomppi aina ensimmäisen puurivin luo. Hän huokaisi ja valitsi suunnakseen poluista vasemmanpuolisen täysin intuition varassa. Kuolleessa metsässä oli kylmä, paljon kylmempi kuin ikuisella tasangolla jolla hän oli vaeltanut. Darulin valtasi täydellisen yksinäisyyden tunne, se iski vahvempana kuin tasangolla jossa edes kangastusten viettelevät hahmot olivat pitäneet hänelle aina välillä seuraa. Metsässä hän tunsi itsensä kuolleeksi, ja aivan hetken aikaa hän ajattelikin olevansa kuollut kuten metsä – hän oli kävellyt miedosta kiirastulesta hiljaiseen tuonpuoleiseen, ei Taivaaseen eikä Helvettiin vaan johonkin siltä väliltä. Eksyksiin. Eksyminen ei kuitenkaan vaikuttanut Darulista todennäköiseltä. Polku, jota kukaan ei ollut todennäköisesti vuosisatoihin astellut, erottui selvästi kuivien puunrunkojen, pystyyn kuolleiden ruumiiden, keskeltä. Hän seurasi sitä hiljaisena, toivoen kuulevansa edes tasangolla viettämiensä viikkojen aikana kodikkaaksi käyneen tuulen äänen. Metsä oli kuitenkin hiljaa. Jonkin aikaa käveltyään Darul päätti pitää tauon. Hän istuutui polun viereen, kylmään maahan, ja kaivoi laukustaan vesileilinsä. Se oli puolillaan. Hän joi muutaman kulauksen ja pyyhki märän suupielistään. Hitaasti eteenpäin marssiva usva peitti aina hetkittäin harmaan penkereen, ja Darul pohti mikä sitä liikutti eteenpäin. Metsän tunkkainen ilma nimittäin tuntui vain seisovan raskaasti paikoillaan ja sen hengittäminenkin oli inhottavaa. Usva kuitenkin kulki omia polkujaan puiden välissä, kuten hän kulki muinaisten ihmisten häntä varten tekemää polkua. Darul pakkasi leilinsä takaisin laukkuunsa jatkaakseen matkaansa. Hän ehtisi kävellä vielä muutaman tunnin ennen yötä, vaikkei hän ollutkaan varma vaipuisiko metsä ikinä uneen – hänestä tuntui, että se oli nukkunut jo pitkään. Hän kuitenkin luotti vanhaan, hopeiseen rannekelloonsa, jonka hän oli nuorena löytänyt hylätyn talon takapihalta, pois heitettynä ja unohdettuna. Hän oli korjauttanut sen ja tuo tummunut, ehkä kuollutta metsääkin vanhempi laite oli aikoinaan kertonut koko kylälle ajankulusta. Ne ajat olivat kuitenkin jo takana päin, ja nyt aikaraudan tehtävä oli pitää Darul voimissaan ja levänneenä. Tasangolla se oli välillä kuitenkin pysähdellyt, ja Darul epäili sen koneistoon joutuneen hienon hienoja hiekanhyviä, jotka jarruttivat viisareita pyörittäviä rattaita. Hänen pitäisi avata se ja puhdistaa koneisto, mutta se operaatio odotti häntä mahdollisesti tulevaisuudessa. Kello hoiti tehtävänsä kuitenkin yhä riittävän hyvin, ja Darul pysyi melko hyvin kärryillä yön ja päivän ikuisesti toistuvasta syklistä. Darul uskoi saavuttavansa päämääränsä kaksien unien jälkeen. Hän ei voinut tietää, hän ei ollut edes varma saapuisiko edes ikinä perille, mutta jokin hänen sisimmissään kuitenkin oli täysin varma asiasta. Tuo sama tunne oli aikoinaan saanut hänet jättämään kaiken taakseen ja lähtemään tälle ikuisuutta lähentelevälle matkalle. Tuo jokin oli ohjannut hänet aina oikeaan suuntaan. Darul ei ikinä ollut pohtinut asiaa sen enempää. Kun lähtö koitti, oli mentävä. Niin hänelle oli aina sanottu, ja hän oli jo pienestä pitäen nähnyt kyläläisten matkaavan kohtia omia eriäviä kohtaloitaan kuka milloinkin. Se oli osa elämän kiertokulkua. Kukaan ei koskaan palannut. Darul tiesi, ettei hänkään palaisi. Häntä kuitenkin vaivasi kuollut metsä ja valmiiksi tulemisen lähenevä tunne – hän ei halunnut kohtaloaan näin synkissä merkeissä. Hän oli aina uskonut, että elämäksi kutsutun seikkailun ensimmäinen kohtaus päättyisi unelmien satumaassa. Kuolemankin jo hylkäämä yksinäisyyden tyyssija ei tuntunut paikalta, jossa häntä

odottaisi onnellinen loppu. Tämä kaikki saattoi kuitenkin olla vain koettelumusta, hänen uskonsa testaamista. Sen takia hän vaelsi eteenpäin kyseenalaistamatta matkaansa. Darul heräsi hitaasti katkonaisesta unestaan. Hän venytteli särkeviä raajojaan, ja maassa vielä maatessaan katseli ylös kohti tummaa taivasta, jota kuolleet puuvainajat kehystivät. Usva kiersi hänet hitaasti, saaden hänen kovettuneen ihonsa nousemaan kananlihalle. Darul nousi istumaan ja etsi laukustaan viimeisen eväspussukkansa, jossa oli hieman kuivaa lihaa, peruna sekä leivänkannikka. Niillä hänen pitäisi selvitä loppumatkansa, ehkä koko loppuelämänsä, ja hän toivoikin saavansa matkansa mahdollisimman pian päätökseen. Järsiessä kivikovaa leipäänsä Darulin valtasi tunne, että hänen matkansa jatkuisi vielä pitkään, monta unta ja valvetta metsän synkässä siimeksessä. Ajatus sai hänet hieman vihaiseksi, mutta ennen kaikkea surulliseksi, olihan hän matkannut jo pitkään. Ennen kaikkea Darulia kalvoi uteliaisuus kohtalostaan. Hän oli ollut aina kärsivällinen, mutta hän oli joka unen jälkeen herännyt hieman tuohtuneena ja ärsyyntyneenä odotukseen, vaikkei sitä itsellensä suostunut myöntämään. Hänen tunnettu kärsivällisyytensä muuttui hitaasti lapsen kärsimättömyydeksi, lapsen joka haluaisi karamellin nyt eikä vasta ruuan jälkeen. Darul halusi löytää kohtalonsa. ja hän halusi löytää sen jostain muualta kuin hautausmaata muistuttavasta metsästä. Metsä hänen ympärillään odotti hiljaa, kuten se oli aina odottanut. Yhtäkkiä Darul huomasi, ettei enää kestänyt sen hiljaisuutta ja karjaisi, huusi kohtaloaan. Hänelle vastasi hiljaisuus, joka peitti alleen hänen äänensä kaiunkin. Darul seisoi hetken aivan paikallaan puristaen käsiään nyrkkiin ja pidätellen hengitystään, kunnes lopulta palautti sisällään pitämänsä, lainaamansa raskaan ilman takaisin metsälle. Hän kiristi kengännauhojaan ja jatkoi matkaansa. Jokaisella askeleella hän tunsi kohtalonsa juoksevan hieman kauemmas ja palaavan sitten takaisin häntä kohti, kuin leikitellen hänen kustannuksellaan. Hän ottaisi sen kiinni, ja hän tekisi sen pian. Darul seurasi mutkittelevaa polkua metsän ikuisessa hämärässä. Hiljaisuus oli epämääräistä suhinaa hänen korvissaan, ja maisemat pysyivät samanlaisina askel askeleelta. Puut tuntuivat lähenevän, tai sitten valmiiksi jo pieni polku pieneni entisestään mitä syvemmälle hän metsään kulki. Darul vilkuili aina välillä epätoivoisena ympärilleen melkeinpä toivoen näkevänsä jotain liikettä harmaassa massassa. Ja kauhukseen hän näkikin. Hahmo seisoi kaukana, niin kaukana, ettei Darul voinut erottaa muuta kuin sen tumman hahmon, joka ei aivan sopinut metsän puurivistöjen toistuviin kuvioihin. Se seisoi ihmismäisenä hieman vinossa nojaten puunrunkoon, mutta sen kehon mittasuhteet olivat väärät – kädet olivat liian pitkät ja melkeinpä laahasivat maata, jalat olivat pelkät tyngät ja sen pää oli omituisen muotoinen. Pelon näkymättömät sormet kutittivat Darulin selkää. Hän harppoi vauhdikkaasti pois hahmon näköpiiristä, ja pysähtyi vasta kun uskoi päässeensä riittävän kauas siitä. Hahmo kuitenkin seisoskeli yhä metsän hämärässä ja tarkkaili Darulia kiinnostuneesti. Darul pinkaisi juoksuun, ja kompasteli vanhalla huonokuntoisella tiellä vain kaatuakseen kivuliaasti ja satuttaakseen polvensa. Hahmo odotti yhä puiden keskellä. Darul tutki polveaan. Se oli naarmuilla ja kipeä, mutta hän ei ollut loukannut itseään sen pahemmin. Hän ei kuitenkaan väsymykseltään jaksanut enää nousta, ja jäi istumaan tielle. Metsässä tarkkaileva hahmo niin ikään istuutui, erottuen kuitenkin yhä epätodellisena musteläiskänä hämärän keskeltä. Darul havahtui unenomaisesta tilasta kuullessaan lähestyviä ääniä. Hän ponkaisi pystyyn tiedostaen viiltävän kivun polvessaan ja pyöri hetken aikaa ympyrää paikallaan, kunnes hahmotti mistä äänet olivat tulleet. Häntä seurannut hahmo oli tullut lähemmäksi, se seisoskeli laiskasti aivan polun vieressä, ja Darul näki vihdoinkin, miltä hänen henkilökohtainen vainoojansa näytti. Se oli ihmismäinen, humanoidi, mutta ei ollenkaan tutulla tavalla. Se ei ollut pukeutunut vaatteisiin, vaan sen kehoa peitti ohut, tumma karva. Sen jalat olivat luonnottomat, kuin polvesta katkaistut, eikä sen olisi

pitänyt pysyä pystyssä niiden avulla, mutta niin se vain teki. Olennon pitkät, luurankomaiset kädet eivät yltäneet aivan maahan, ja se raapi jatkuvasti jalantynkiään. Darul kykeni erottamaan vanhat arvet, kohdat jotka se repi vahingossa auki aina uudelleen ja uudelleen. Sen löysä vatsa roikkui hieman vyötärön päällä, ja sen ruumis muistutti enemmänkin jotain jäniksenkaltaista eläintä. Sen pää oli kuitenkin se, mikä sai Darulin haukkomaan henkeään. Kasvot olivat tosiaankin kanimaiset, tosin näytti siltä, että joku oli ommellut sille ihmisen suun aivan liian suuren nenän alapuolelle. Kasvojen alaosa oli rään ja kuolan peitossa. Silmät olivat pienet ja vetiset, ja ne tuntuivat katselevan syvälle Darulin sieluun. Sillä ei ollut hiuksia, mutta sen päässä heilui kaksi valtavaa, sykkivien verisuonien värittämää korvaa. Pelkästään olennon olemassaolo sai Darulin voimaan pahoin. Se tuijotti Darulia pää viekkaasti vinossa suurten räkä- ja kuolaklimppien putoillessa maahan. Se ei pitänyt minkäänlaista ääntä. Darul perääntyi muutaman askeleen, ja olento asteli yhtä monta eteenpäin. Se jatkoi jalkojensa jäänteiden raapimista, ja Darul pystyi näkemään, kuinka sen iho repesi luoden pienen verikukan, jonka olento pyyhki nopeasti lyhyeen turkkiinsa. Se jatkoi Darulin tarkkailemista uteliaan, mutta samalla hyvinkin kyllästyneen näköisenä. Olennon ja Darulin tuijotuskilpailu jatkui aina siihen asti, kunnes metsä huusi. Ääni oli jotain, mitä Darul ei ollut koskaan elämässään kuullut; matalaa, mutta silti korvia särkevän korkeaa kiljumista, joka ei kuulosti siltä, että se pyrki hakemaan sanojen muotoja mutta jääden aina vain ensimmäiselle äänteelle. Darul peitti korvansa, ja niin peitti olentokin. Huutoa jatkui pitkään. Metsä valitti, puut tuntuivat tulevan lähemmäksi. Usva sakeni, ja maisema Darulin silmissä laajeni ja supistui, kuin hengityksen liikuttama rintakehä. Huuto koveni kovenemistaan, kunnes se saavutti pisteen, jossa Darulin korvat eivät enää osanneet rekisteröidä sitä ja hän oli taas hiljaisuuden keskellä. Ottaessaan kätensä korviltaan, hän huomasi niiden peittyneen tummanpunaiseen elämännesteeseen, joka virtasi lämpimänä virtana hänen kallonsa sisältä. Olento näytti uppoutuneen omiin ajatuksiinsa, ja tutkaili edessään tanssivaa usvakiehkuraa. Darul kompuroi muutaman askeleen taaksepäin törmäten taakseen kasvaneeseen, uuteen puuhun, joka esitteli nuoruuttaan ja vehreyttään kohoamalla vahvana kohti taivasta, kunnes kuolisi kuten kaikki muut puut sen ympärillä. Kaiken ympärillään tapahtuvan sekasorron keskellä Darul tajusi, että hänen kohtalonsa oli jossain vaiheessa saapunut hänen luokseen – se seisoi aivan hänen edessään, repi irti ohutta karvapeitettään ja nuuhki hänen kasvojaan. Olio näytti melkeinpä hymyilevän, ja päästi suun irvikuvastaan kiljaisun, joka ei muistuttanut mitään Darulille tuttua kieltä, mutta hän ymmärsi sen silti aivan täydellisesti. ’’Tuu–le’’, olento särähti ja kaappasi Darulin syliinsä ja puristi, puristi, kunnes Darul painui kokoon, kutistui ja kivettyi. Se nappasi Darulin etusormensa ja peukalonsa väliin, ja kaivoi hänelle maahan pienen haudan, josta Darul aikanaan versoisi, kasvaisi suureksi sekä vehreäksi ja lopulta kuivuisi ja kuolisi, kuten kaikki muutkin metsän puut. Olento pomi Darulin ikivanhan rannekellon maasta ja muutaman kömpelön yrityksen jälkeen sai sen kiinnitettyä laihaan ranteeseensa. Sitten se hyppeli takaisin metsän siimekseen, odottamaan seuraavaa kohtaloaan etsivää ihmisparkaa.